

lige Vine og ti-tolv Retter Mad, hvis franske Navne tryktes med Guldbogstaver paa dobbeltfløjede Kort „ligesom de ti Bud paa Mose Tavler“. Ogsaa saadanne Selskabers Damer og deres Toiletter omtalte han med stor Sagkundskab og gav blandt andet et helt Maleri af en Dame i Selskabsdragt, beskrev humoristisk hendes lange Slæb, hendes Strudsfjersvifte, hendes essensduftende Handsker — „saa lange som Strømpeskafter“ — hendes Kniplinger og Diamanter, — „alt undertiden til Værdier, hvoraf en Arbejderfamilje kunde leve sorgfrit i flere Aar.“

Saa talte han en Tid om Gæsternes Samtaler, om den „Konversation“, hvori Underholdningen mellem Selskabsmænd og -Kvinder bestod. Den, der havde Evne til paa en flot og spøgende Maade at kaste Bold med alt mellem Himmel og Jord, sagdes at have Konversationstalent, og alene efter dette bedømtes Menneskenes Færd i den selskabelige Verden. At tale alvorligt om alvorlige Emner, at drøfte Menneskenes inderligste Længsler og dybeste Tanker betragtedes som ikke passende og kaldtes Seminarisme. Ligeledes stred det mod god Tone at tale om sine egne Livsformaal eller Forhaabninger, hvorimod det blev meget paaskønnet at snakke om alskens Bynyt og Døgnsladder, om Kunst, Damepynt og Teater.

„I denne Feberluft“ — fortsatte han — „vokser da Ungdommen op. Mellem denne Letfærdighed, dette Hovmod og dette Pjank modtager Børnene de første dybe Indtryk, der er af en saa afgørende Betydning for det fremtidige Menneskeliv. Allerede som ganske smaa oplæres de i Samfundets Hykleri og indføres i Selskabslivets Maskerade, serveres efter Bordet som en Slags Dessert, pyntede som Kransekage-Engle, med stivede Skorter og arrangerede Lokker. Det gælder om itide at faa de unge vænnet til Uniformen og opøvet i Disciplinen. Der er saa uendelig meget, der skal kues, klippes, knækkes, slibes og poleres, før et fra Guds Værksted udgaaet Barn kan blive et præsentabelt Salon-